

Sprog, Kommunikation og Psykologi

Kapitel 3c – Den kulturhistoriske skole (side 38-42 i grundbogen)

Den kulturhistoriske skole, er et udviklingspsykologiske retning som mener at det enkelte menneskes psykologiske udvikling skal ses i tæt sammenhæng med den omgivende kultur.

Den tankegang er et brud med den traditionelle opfattelse af, at kognitiv udvikling kun kan ses som resultatet af en modning og den individuelle udviklingsproces.

Mennesket påvirker og påvirkes af samfundet

En af de mest kendte skikkelser i den kulturhistoriske skole, var psykologen Lev Vygotsky. Han var enig med Piaget om, at hvert enkelt menneske udvikler sig i forhold til hvad det kan i forvejen.

Vygotsky fokuserede på hvordan tænkningen udvikles i tæt samspil med den aktuelle kultur. Han mente at vores kultur giver os bestemte muligheder for at tænke på bestemte måder.

Han mener ikke det alene er de medfødte kognitive strukturer i hjernen som er afgørende for, hvordan vores tænkning udvikler sig, men også det samfund vi er en del af.

Et centralt begreb hos Vygotsky er "virksomhed". Begrebet understreger at menneskets udvikling foregår i et aktivt samspil med det omgivende samfund, og at mennesket derfor er "virksomt". Det er det virksomme menneske som gør det "ydre" til noget "indre". Det foregår ved kulturens redskaber og sprog. Det betyder at de begreber vi lærer, kan blive en del af vores daglige sprog.

Vygotsky lagde vægt på, at internatisering (når noget "ydre" bliver gjort til noget "indre") begynder med det sociale samspil i form af en dialog og problemløsning. Herefter bliver det sproget og begreberne der anvendes i samspillet der former barnets individuelle og psykiske struktur.

Vygotskys begreb "Zonen for nærmeste udvikling" kan beskrives ved den afstand af, hvad barnet kan alene og det barnet kan ved hjælp af andre. De færdigheder eller den viden et menneske har og som de kan udføre uden hjælp fra andre kaldes den aktuelle udviklingszone. Vygotsky sagde "Hvad barnet kan udføre i dag i en samarbejdssituation, kan det udføre selvstændigt i morgen"

Den nærmeste udviklingszone er det, mennesket kan udføre med hjælp fra en anden, og mere kyndig person.

Det er meget vigtigt at man finder personens nærmeste udviklingszone. Hvis opgaven er for let, keder personen sig, og hvis opgaven er for svær, finder der ingen udvikling sted. Hvis aktiviteten befinder sig uden for zonen for nærmeste udvikling, medfører det kun en begrænset eller ingen udvikling. Det kan desuden give en masse frustrationer, skuffelse og modstand mod læring.

Vygotsky mente at de kognitive strukturer udvikles i samspillet med omgivelserne.

Kritikken af den kulturhistoriske skole er, at der bliver lagt for stor vægt på, at der skal være en voksen for at kunne udvikle sig. Den tager dermed ikke hensyn til den lyst som barnet har til at lære og forsøge.